

TESS
GERRITSEN

PRUUDI-
VALVUR

Tess Gerritsen
KEEPER OF THE BRIDE
2008

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Enterprises II B. V./S.ä.r.l.-le. Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises II B. V./S.ä.r.l.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud. See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Krista Saar
Korrektor Inna Viires

© 1996 by Tess Gerritsen
© 2013 Kirjastus ERSEN

® ja TM litsentseeritud kaubamärgid kuuluvad Harlequin Enterprises Limitedile. Kaubamärgid, mis on tähistatud märgiga ®, on registreeritud Eestis ja/või Siseturu Harmoniseerimise Ametis või mõnes muus riigis.

M01251613
ISBN 978-9949-25-322-7

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest www.ersen.ee ja
e-raamatud www.ebooks.ee

Üks

Laulatus jäi ära. Tühistatud. Purki pandud. Kaputt.

Nina Cormier istus, vaadates end ainiti kiriku riietusruumi peeglis, ja imestas, miks ta ei suutnud nutta. Ta teadis, et valu oli olemas, tuimuse all sügav ja kohutav, kuid ta ei tundnud seda. Veel mitte. Ta suutis ainult istuda kuivade silmadega, uurides oma peegeldust. Pruudi pilttäiuslikku peegeldust. Tema loor voogas härmalõngana peentes kiharates ümber näo. Elevandiluuvalge satiinkleidi pihikuosa, tikitud pisikeste pärli-tega, paljastas köitvalt õlad. Tema pikad mustad juuksed olid põimitud pehmesse kuklasoengusse. Igaüks, kes oli teda tol hommikul riietusruumis näinud – ta ema, õde Wendy, kasu-ema Daniella –, oli kuulutanud ta ilusaks pruudiks.

Ja ta *oleks* olnud. Kui peigmees oleks vaevunud välja ilmuma.

Ent tal polnud isegi julgust seda uudist talle isiklikult edasi anda. Pärast kuut kuud planeerimist ja unistamist oli Nina saanud tema kirjakese ainult kakskümmend minutit enne tseremoonia algust. Ei kellegi vähema kui isamehe kaudu.

Nina!

Ma vajan aega, et selle üle mõelda. Mul on kahju, tõepoolest. Ma lahkun linnast mõneks päevaks. Ma helistan Sulle. Robert.

Ta sundis end kirja uuesti läbi lugema.

Ma vajan aega... ma vajan aega...

Kui palju aega mees vajab? imestas ta.

Aasta tagasi oli ta dr Robert Bledsoega kokku kolinud. See on ainus viis teada saada, kas me sobime, oli mees talle öelnud. Abielu oli nii suur pühendumus, püsiv pühendumus ja ta ei tahtnud viga teha. Neljakümne ühe aastaselt oli Robert oma jao katastroofilistest suhetest kätte saanud. Ta oli täis otsustavust mitte enam vigu teha. Ta tahtis kindel olla, et Nina on see õige, keda ta on kogu oma elu oodanud.

Nina oli olnud kindel, et Robert on mees, keda *tema* on oodanud. Nii kindel, et samal päeval, kui mees oli teinud ettepaneku, et nad hakkaksid koos elama, oli ta otsejoones koju läinud ja oma kotid kokku pakkinud...

„Nina? Nina, tee uks lahti!” See oli ta õde Wendy, kes ukseuupu lõgistas. „Palun lase mind sisse.”

Nina langetas pea käte vahele. „Ma ei taha praegu mitte kedagi näha.”

„Sa pead olema kellegagi koos.”

„Ma tahan ainult üksi olla.”

„Kuule, kõik külalised on koju läinud. Kirik on tühi. Siin olen ainult mina.”

„Ma ei taha mitte kellegagi rääkida. Mine lihtsalt koju, eks ole? Palun mine.”

Ukse taga valitses pikk vaikus. Siis ütles Wendy: „Kui ma nüüd lahkun, kuidas siis sina koju saad? Sa vajad küüti.”

„Ma kutsun takso. Või saab reverend Sullivan mind koju sõidutada. Ma vajan mõtlemiseks veidi aega.”

„Oled sa kindel, et ei taha rääkida?”

„Olen kindel. Ma helistan sulle hiljem, okei?”

„Kui sa seda tõepoolest tahad.” Wendy pidas pausi ja lisas siis mürgisel toonil, mis tungis isegi läbi tammepuust ukse: „Tead, Robert on jobu. Ma oleksin võinud sulle öelda. Olen teda alati jobuks pidanud.”

Nina ei vastanud. Ta istus tualettlaua ees, pea käte vahel, ja tahtis nutta, kuid oli võimetu ainsatki pisarat välja pigistama. Ta kuulis Wendy samme hääbumas ja seejärel üksnes tühja kiriku vaikust. Ikka veel ei tulnud ühtki pisarat. Ta ei suutnud praegu Robertist mõtelda. Selle asemel näisid ta mõtted kangekaelselt keskenduvat tühistatud laulatuselisele praktikule külgedele. Toitlustamisega vastuvõtt ja kogu see söömata toit. Kingitused, mis ta peab tagasi saatma. Korvamatud lennupiletid St. Johni saarele Kariibi meres. Võib-olla peaks ta ikkagi sinna pulmäreisile minema ja dr Robert Bledsoe unustama. Ta läheks üksinda, ainult tema ja ta bikiinid. Vähemalt tuleks ta kogu sellest südantlõhestavast afäärist päevitusega välja.

Aeglaselt tõstis ta pea ja vaatas veel kord oma pilti peeglis. Üldse mitte nii ilus pruut, mõtles ta. Tema huulepumat oli laiali läinud ja kuklasoeng lagunema hakanud. Ta oli muutumas täielikuks varemeiks.

Ootamatu raevuga tõstis ta käe ja tõmbas loori peast. Juuksenõelad lendasid igas suunas laiali, vabastades mustade juuste mässulise segadiku. Põrgusse see loor, ta viskas selle prüginõusse. Ta haaras valgetest liiliatest ja roosadest roosidest pruudikimbu ja viskas ka selle prüginõusse, lüües kaane kõvasti kinni. See tundus hea. Tema viha oli nagu mingi uus ja võimas kütus, mis tulvas ta veenides. See tõukas ta jalule.

Ta sammus kiriku riietusruumist välja, kleidivedik taga lohisemas, ja astus löövi alla.

Kirikupingid olid tühjad. Vahekäike kaunistasid valgetest nelkidest vanikud ning altar oli ehitud roosade rooside ja kipslille õhuliste kimpudega. Lava oli kaunilt kujundatud laulatuseks, mida ei toimunudki. Kuid Nina märkas vaevalt floristi raske töö ilusaid tulemusi, kui ta sammus altari mööda ja hakkas minema piki vahekäiku. Tema tähelepanu oli keskendatud otse eesuksele. Põgenemisteele. Isegi teda hüüdvat reverend Sullivani murelik hääli ei aeglustanud ta käiku. Ta sammus mööda kõigist selle päeva ebaõnnestumist meenutavatest lillkaunistustest ja tõukas topeltuksed lahti.

Kirikutrepil ta peatus. Juulikuupäike paistis ta silmadesse ja järsku sai ta valulikult teadlikuks, kui armetu ta peab välja paistma, üksildane naine laulatuskleidis, püüdes peatada taksot. Alles nüüd, seistes löksus pärastlõunases säras, tundis ta esimest pisaratekipitust.

Oh ei. Jumal, ei. Ta hakkab kohe murduma ja puhkeb nutma siinsamas kirikutrepil. Iga mööda Foresti avenüüd sõitva neetud auto täielikus vaateväljas.

„Nina? Nina, kullake.”

Ta pöördus. Reverend Sullivan seisis tema kohal trepiastmel, mureilme lahkelt näol.

„Saan ma midagi teha? Ükskõik mida?” küsis reverend. „Kui soovid, võiksime minna sisse ja rääkida.”

Nina raputas õnnetult pead. „Ma tahan siit minema saada. Palun, ma tahan siit ainult minema saada.”

„Muidugi. Muidugi.” Reverend võttis hellalt ta käsivarre. „Ma sõidutan su koju.”

Reverend Sullivan juhtis ta trepist alla hoone tagaküljele personali parkimisplatsile. Nina korjas üles oma vediku, mis nüüd oli kogu sellest lohistamisest määrdunud, ja istus reverendi autosse. Ta istus seal, kogu satiini süles kõrgele kuhjatud.

Reverend Sullivan libistas end rooli taha. Kuumus autos oli lämmatav, kuid ta ei käivitanud mootorit. Selle asemel istusid nad hetke piinlikus vaikuses.

„Ma tean, et raske on mõista, mis võimalik eesmärk võis Issandal selle kõige juures olla,“ ütles reverend vaiksest. „Kuid kindlasti on siin põhjus, Nina. See ei pruugi sulle praegusel hetkel selge olla. Tegelikult võib sulle paista, nagu oleks Issand sulle selja keeranud.“

„Robert on see, kes mulle selja keeras,“ väitis Nina. Nuuksatades haaras ta vediku puhta nurga ja pühkis oma nägu. „Keeras selja ja jooksis nagu põrguline.“

„Kaksipidisus on peigmeestele omane. Olen kindel, et dr Bledsoe tundis, et see on tema jaoks suur samm...“

„Tema jaoks suur samm? Ja minu jaoks on abielu vist ainult pargis jalutamine?“

„Ei, ei, sa said minust valesti aru.“

„Oh, palun.“ Ninalt pääses summutatud nuuksatus. „Viige mind lihtsalt koju.“

Pead raputades pistis reverend võtme süütesse. „Ma tahtsin sulle, kullake, ainult selgitada oma kohmakal moel, et see ei ole maailma lõpp. See on elu olemus. Saatus pakub meile alati üllatusi, Nina. Kriise, mida me kunagi ei oota. Asju, mis näivad välja vupsavat nagu välg selgest taevast.“

Järsku raputas kirikuhoonet kurdistav kõmin. Plahvatus purustas värvilisest klaasist aknad ja mitmevärviliste

klaasikildude rahe lendas üle parkimisplatsi. Lõhki rebitud lauluraamatud ja kirikupinkide killud paiskusid tänava- kattele.

Kui valge suits aeglaselt hajus, nägi Nina öielehtede tolmu taevast õrnalt alla triivivat ja laskuvat tuuleklaasile otse reverend Sullivani vapustatud silmade ees.

„Nagu välk selgest taevast,“ pomises ta. „Te poleks saanudki seda paremini öelda.“

„Teie kahekesi olete kahtlemata aasta kõige suuremad vusserdajad.“

Portlandi politseiuurija Sam Navarro, kes istus otse teisel pool lauda ilmselt ärritatud Norm Liddelli vastas, ei pilgutanud isegi silmi. Nad istusid viiekesi politseijaoskonna nõupidamisruumis ja Sam ei kavatsenud sellele primadonnast ringkonnakohtu prokurörile pakkuda rahuldust näha teda avalikkuse ees võpatamas. Samuti ei kavatsenud ta neid süüdistusi ümber lükata, sest nad *olid* asja vussi keeranud. Tema ja Gillis olid asja kõvasti vussi ajanud ja nüüd oli üks politseinik surnud. Idioodist politseinik, kuid sellegipoolest politseinik. Üks nende omadest.

„Meie kaitseks tahan öelda,“ hakkas rääkima Sami partner Gordon Hillis, „et me ei andnud Marty Pickettile kunagi luba sündmuskohale läheneda. Meil polnud aimugi, et ta oli üle politseilindi tulnud...“

„Teie olite seal pommikohas ülemused,“ väitis Liddell. „See teeb teid vastutavaks.“

„Kuulge, oodake üks minut,“ ütles Gillis. „Osa süüst langeb ka politseinik Pickettile.“